

L'Odeon

NARCÍS SUREDA DAUNIS > Text
PERE DURAN > Fotografia

El pis on vaig néixer, a la plaça de l'Oli, era prou gran perquè hi poguéssim tenir el que anomenàvem *menjador de les festes*. Des del balcó d'aquell menjador es podia veure, encaixat entre dues cantonades d'edifici, un dels paisatges urbans més reproduïts artísticament de Girona, per bé que no se'ns oferia en tota la seva amplitud. El punt de vista dels pintors se situava en la plataforma del gran replà, al peu de l'escola barroca de Sant Martí i enfront dels més modestos graons que travessen l'imponent arc del palau d'Agullana.

Tant l'escalinata -de biaix- com el monumental arc -de front- configuraven una original postal.

Poques vegades hi apareixia, però, una porta de fusta sempre oberta, a peu d'escalinata i a la dreta, situada sobre uns graons de pedra de planta corbada.

La porta donava -encara dóna- a un ampli local de gran alçada interior, partit per una mampara, que acollia dues empreses dedicades a activitats més artesanals que industrials: els Cromats Ensesa i la Fusteria Lladó.

Des dels primers records de la majoria de gironins, aquells dos tallers, emblemàtics, havien estat allí tota la vida.

Quan a casa celebràvem alguna festa ho fèiem en aquell menjador, i la sobretaula sempre s'allargava. Una vegada, la ràdio oferia música ballable i a l'àvia Carmeta, que era la més vella de casa -havia nascut el 1888- i aleshores devia tenir al voltant de 60 anys, en sonar un vals, li féu gràcia d'assajar aquell ball amb el seu nét gran. Jo no sabia ballar, aleshores, però recordo que ella marcava perfectament el ritme. Es coneixia que li havia agradat ballar i potser havia estat una

Cromats Ensesa de Girona

bona balladora –molt més que els meus pares, als quals no havia vist ballar mai, tot i que sovint deien que *la ballaven*.

Jo li preguntava a l'àvia:

–Àvia, on has après a ballar tan bé?

I ella contestava:

–Veus? –assenyalant les escales de Sant Martí a través del balcó-. Allí, al peu de les escales, hi havia un local, un gran local. Se'n deia L'Odeon, i de jove hi anava a ballar sovint. Era molt divertit. Hi ballàvem valsos, rigodons i llancers.

Per tant, els oficis que exercien aquelles dues empreses no eren pas allí de tota la vida. Abans, aquell local havia estat resplendent, il·luminat, amb les parets decorades; tan gran que una part continuava per sota la placeta del Seminari.

Una orquestra amenitzava l'ambient mentre els assistents –elles, amb vestit llarg més o menys modest i amb el seu polisó, i ells, amb vestit de *teru* més o menys arrugat i el canotier penjat al guarda-roba- ballaven les melodies de moda.

Probablement va ser un dels pocs locals, per no dir l'únic, de principi del segle xx on la menestralia d'una Girona deprimida que sortia de dues carlinades i encara es llepava les nafres de la guerra del Francès podia esbargir-se, descartant el Casino, que era molt elitista, i algun altre local perifèric de dubtosa fama.

Ara, de tot allò en resta ben poc. Els records varen marxar amb la generació de l'àvia Carmeta, però encara es poden contemplar restes d'aquella antiga esplendor: l'amplitud del local, restes de les llotges, les seves baranes i les columnes que les sustentaven i, en algun racó també, senyals de les pintures que decoraven les parets.

Estic segur que si hom s'atrevis a passar-hi una nit de primavera, podria somiar melodiosos valsos d'una orquestrina i percebre el desencís d'algun enamorat ballador que havia sigut rebutjat. Potser per l'àvia Carmeta?

Narcís Sureda Daunis